

Димитър Бояджиев
С дълбока нежност...

С дълбока нежност стискам ти ръцете,
целувам пръстите ти – и не знам
дали е диган на земята храм,
където тъй да любят боговете –
тъй както аз те любя, о жена,
сияние във мойта тъмнина.

Като жътвар, причезнал за почивка,
достигнах морен гостолобни праг
на твоя дом – във привечерни мрак
на скъден ден. С чарующа усмивка
разтвори ти заключени врати –
като бездомник клет ме приюти.

И сетне без почуда ти погледна
внезапните нечакани сълзи,
които гордостта ми не смрази,
склонена, без учудване, но бледна,
видя ти, в своите ръце ме впи
и жадно топлиите сълзи изпи.

С приветни думи на утеха нежна
ти тихо ми душата просветли,
и дълго моето лице гали
с ръка внимателна и белоснежна...
Не помня – казах ли ти нещо аз?
Не помня – може би ридах без глас.

С дълбока нежност гледам те в очите,
целувам ти ръцете – и тъжа,
че може би в безплодната лъжа
на думите, тъй бледни, тъй изтрити,
ти няма да откриеш, о жена,
как аз те любя в мойта тъмнина!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6312>]